

витѣ хванале да викатѣ, и казвале, че я водиле да я да-
дѣтъ на Таласия, който билъ единъ хрисимъ и достаза-
бѣлѣжителенъ младежъ. Това като чуле вторитѣ, хванале
да ги хвалятѣ, ржкоплескале и удобрили цѣлѣта имъ, послѣ
се върнале да ги слѣдватѣ и съ любезность и радость
викале името на Таласия. Отъ туй между Римлянитѣ оста-
наль обичайтѣ по свадбитѣ да пѣятѣ Таласиевата пѣснь
сжщо както Еллинитѣ Именеевата; понеже Таласия благо-
дѣнствувалъ съ оная благородна жена. Обаче, Секстий Сил-
ла Кархидонскій, който притязявалъ много учения и дар-
би, приказвалъ на Плутарха, че Ромулъ далъ тозъ гласъ
въ знакъ за да грабнатъ момитѣ, и че всичкитѣ, които
носили дѣвицитѣ викале Таласия, по тѣзи причина оби-
чайтѣ останаль по свадбитѣ. Повечето отъ списателитѣ
мислятѣ, отъ които единъ е и Иова, че това било една
покана и едно криворазбиране за да обичатѣ работва-
нието и *Таласията*, споредъ както наричале работва-
нието на вълната, когато Италиянскитѣ имена не биле
още смесени съ Еллинскитѣ. *) Но ако е право казано,
тогазъ истинно бѣ че Римлянитѣ употрѣблявале рѣчѣта
Таласия както Еллинитѣ. Плутархъ казва, че може би
другъ списатель относительно това да улучи по-вѣри-

*) Има едно Плутархово списание съ титлата „Главни спи-
сания или Причини, както ни казва на крайтъ на този пара-
графъ. Той дава сжщата смисълъ и на думата *Таласия*, проис-
ходяща, споредъ както казва отъ таларѣтъ; която дума значила
кошничката, която държала вълната и останалитѣ женски ржкодѣлия.
Защото споредъ обичайтѣ невестата седяла надъ една овчена кожа,
и до нея кошничката за да прѣде и да работи разни ржкодѣлия,
и тѣй да посрѣщне съпругътъ си.